

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Cour de cassation (Γαλλία) στις 26 Ιουλίου 2018 — UB κατά VA, Tiger SCI, WZ, ως σύνδικος πτωχεύσεως του UB, Banque patrimoine et immobilier SA

(Υπόθεση C-493/18)

(2018/C 364/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour de cassation

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείων: UB

Αναιρεσίβλητοι: VA, Tiger SCI, WZ, ως σύνδικος πτωχεύσεως του UB, Banque patrimoine et immobilier SA

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αποτελεί η αγωγή του ορισθέντος από το δικαστήριο του κράτους μέλους στο οποίο κινήθηκε η διαδικασία αφερεγγυότητας συνδίκου πτωχεύσεως, η οποία έχει ως αντικείμενο την κήρυξη ως ανενεργών έναντι της διαδικασίας αυτής των υποθηκών που ενεγράφησαν επί των ευρισκομένων σε άλλο κράτος μέλος ακινήτων του οφειλέτη, καθώς και των πωλήσεων των εν λόγω ακινήτων, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν στο κράτος αυτό, προκειμένου τα εν λόγω ακίνητα να επανέλθουν στην περιουσία του οφειλέτη, άμεση απόρροια της διαδικασίας αφερεγγυότητας και εντάσσεται απευθείας σε αυτήν;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, είναι τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο οποίο κινήθηκε η διαδικασία αφερεγγυότητας τα μόνα που έχουν διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση αυτής της αγωγής του συνδίκου πτωχεύσεως ή, απεναντίας, τα μόνα που έχουν διεθνή δικαιοδοσία για τον σκοπό αυτόν είναι τα δικαστήρια του κράτους μέλους της τοποθεσίας των ακινήτων ή υφίσταται μεταξύ των διαφορετικών αυτών δικαστηρίων συντρέχουσα διεθνής δικαιοδοσία, και υπό ποιες προϋποθέσεις;
- 3) Μπορεί η απόφαση με την οποία ο δικαστής του κράτους μέλους ενάρξεως της διαδικασίας αφερεγγυότητας επιτρέπει στον σύνδικο πτωχεύσεως να καταθέσει, σε άλλο κράτος μέλος, αγωγή εμπίπτουσα κατ' αρχήν στη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστηρίου που κίνησε τη διαδικασία, να έχει ως αποτέλεσμα τη θεμελίωση της διεθνούς δικαιοδοσίας των δικαστηρίων του άλλου αυτού κράτους στο μέτρο που η απόφαση αυτή θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως απόφαση σχετική με τη διεξαγωγή διαδικασίας αφερεγγυότητας κατά την έννοια του άρθρου 25, παράγραφος 1, του κανονισμού [1346/2000] ⁽¹⁾ και δυνάμενη, ως τέτοια, να αναγνωρισθεί άνευ ετέρου κατ' εφαρμογήν της ίδιας διατάξεως;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1346/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας (ΕΕ L 160, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Administrativen sad Sofia-grad (Βουλγαρία) στις 30 Ιουλίου 2018 — BT κατά Balgarska narodna banka

(Υπόθεση C-501/18)

(2018/C 364/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Αιτούν δικαστήριο

Administrativen sad Sofia-grad

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: BT

Εναγόμενη: Balgarska narodna banka

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνάγεται από τις βασικές αρχές του δικαίου της ΕΕ περί ισοδυναμίας και αποτελεσματικότητας ότι το εθνικό δικαστήριο υποχρεούται να χαρακτηρίσει αυτεπαγγέλτως ως αγωγή λόγω μη εκπληρώσεως υποχρεώσεως κράτους μέλους που απορρέει από το άρθρο 4, παράγραφος 3, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΣΕΕ) μια αγωγή η οποία έχει ως αντικείμενο την εξωσυμβατική ευθύνη του κράτους μέλους για ζημίες που προκλήθηκαν από παράβαση του ενωσιακού δικαίου τις οποίες φέρεται να διέπραξε υπηρεσία του, εάν
 - το δικόγραφο της αγωγής δεν αναφέρει ρητώς ως νομική βάση το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, πλην όμως από τους λόγους της αγωγής συνάγεται ότι εγείρονται αξιώσεις για ζημία λόγω παραβάσεως διατάξεων της Ένωσης,
 - η αξίωση αποζημίωσης στηρίχθηκε σε εθνική διάταξη περί ευθύνης του κράτους για ζημίες που προκαλούνται κατά την άσκηση διοικητικών δραστηριοτήτων, η οποία δεν απαιτεί υπαιτιότητα, προϋποθέτει δε τον παράνομο χαρακτήρα διοικητικής πράξεως, ενέργειας ή παραλείψεως δημόσιας αρχής ή υπαλλήλου κατά την ενάσκηση διοικητικής δραστηριότητας ή επ' αφορμή αυτής, επελθούσα υλική ζημία ή ηθική βλάβη και άμεση ή έμμεση αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της ζημίας και της παράνομης συμπεριφοράς της δημόσιας αρχής, και
 - σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους, το δικαστήριο οφείλει να προσδιορίζει αυτεπαγγέλτως τη νομική βάση της ευθύνης του κράτους για ενέργειες των δικαστικών αρχών με βάση τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε η αγωγή;
- 2) Έχει η αιτιολογική σκέψη 27 του κανονισμού (ΕΕ) 1093/2010⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 2010, σχετικά με τη σύσταση Ευρωπαϊκής Εποπτικής Αρχής (Ευρωπαϊκή Αρχή Τραπεζών), την έννοια ότι, υπό τις περιστάσεις της κύριας δίκης, σύσταση εκδοθείσα κατά το άρθρο 17, παράγραφος 3, του κανονισμού, όπου διαπιστώνεται ότι η κεντρική τράπεζα κράτους μέλους παρέβη το δίκαιο της Ένωσης όσον αφορά τις προθεσμίες για την καταβολή των εγγυημένων καταθέσεων στους καταθέτες του εκάστοτε πιστωτικού ιδρύματος,
 - παρέχει στους καταθέτες του πιστωτικού ιδρύματος δικαίωμα επικλήσεως της συστάσεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου προκειμένου να θεμελιώσουν αγωγή αποζημιώσεως ερειδομένη στην ως άνω παράβαση του ενωσιακού δικαίου, λαμβάνοντας υπόψη, αφενός, τη ρητή εξουσία της Ευρωπαϊκής Αρχής Τραπεζών να διαπιστώνει παραβάσεις του δικαίου της Ένωσης και, αφετέρου, το γεγονός ότι οι καταθέτες δεν είναι ούτε δύνανται να είναι αποδέκτες ανάλογης συστάσεως, από την οποία δεν απορρέουν άμεσες έννομες συνέπειες γι' αυτούς,
 - είναι έγκυρη όσον αφορά την προϋπόθεση ότι η παραβιασθείσα διάταξη πρέπει να περιέχει σαφείς και ανεπιφύλακτες υποχρεώσεις, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι το άρθρο 1, σημείο 3, περίπτωση i, της οδηγίας 94/19/ΕΚ⁽²⁾ περί των συστημάτων εγγυήσεως των καταθέσεων, ερμηνεύόμενο σε συνδυασμό με τις αιτιολογικές σκέψεις 12 και 13 της οδηγίας αυτής, δεν περιέχει όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση σαφούς και ανεπιφύλακτης υποχρεώσεως των κρατών μελών και δεν απονέμει άμεσα δικαιώματα στους καταθέτες, όπως επίσης το γεγονός ότι η εν λόγω οδηγία προβλέπει ελάχιστη μόνον εναρμόνιση, η οποία δεν καλύπτει τα κριτήρια βάσει των οποίων διαπιστώνεται η μη διαθεσιμότητα των καταθέσεων, η δε σύσταση δεν θεμελιώθηκε σε άλλες σαφείς και ανεπιφύλακτες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης όσον αφορά τα κριτήρια αυτά, ήτοι, μεταξύ άλλων, την εκτίμηση περί μη διαθεσιμότητας των καταθέσεων και την έλλειψη προοπτικής της καταβολής τους στο προσεχές μέλλον ή την ύπαρξη υποχρεώσεως για επιβολή μέτρων έγκαιρης παρεμβάσεως και για διατήρηση του πιστωτικού ιδρύματος σε λειτουργία;
 - λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της, ήτοι της εγγυήσεως των καταθέσεων, και της εξουσίας της Ευρωπαϊκής Αρχής Τραπεζών να εκδίδει συστάσεις για το σύστημα εγγυήσεως καταθέσεων σύμφωνα με το άρθρο 26, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 1093/2010, ισχύει έναντι της εθνικής κεντρικής τράπεζας, η οποία ουδεμία σχέση έχει με το εθνικό σύστημα εγγυήσεως των καταθέσεων και δεν αποτελεί αρμόδια αρχή κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 2, περίπτωση [iii], του εν λόγω κανονισμού;
- 3) Λαμβάνοντας επίσης υπόψη το παρόν στάδιο εξέλιξης της κρίσιμης για την κύρια δίκη νομοθεσίας της Ένωσης, συνάγεται από τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2004, Paul κ. λπ. (C-222/02, EU:C:2004:606, σκέψεις 38, 39, 43 και 49 έως 51), της 5ης Μαρτίου 1996, Brasserie du pêcheur και Factortame (C-46/93 και C-48/93, EU:C:1996:79, σκέψεις 42 και 51), της 15ης Ιουνίου 2000, Dorsch Consult κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (C-237/98 P, EU:C:2000:321, σκέψη 19) και της 2ας Δεκεμβρίου 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου (5/71, EU:C:1971:116, σκέψη 11) ότι:
 - A) οι διατάξεις της οδηγίας 94/19, και ιδίως το άρθρο 7, παράγραφος 6, αυτής, παρέχουν στους καταθέτες το δικαίωμα να προβάλλουν αξιώσεις αποζημιώσεως έναντι κράτους μέλους λόγω ανεπαρκούς εποπτείας του πιστωτικού ιδρύματος το οποίο διαχειρίζεται τις καταθέσεις τους; Εν προκειμένω, περιορίζονται οι εν λόγω αξιώσεις στο ποσό των καταθέσεων ή επιδέχεται διασταλτική ερμηνεία ο όρος «δικαίωμα αποζημιώσεως» που περιέχεται στην εν λόγω διάταξη;

Β) τα μέτρα εποπτείας που λαμβάνονται από την κεντρική τράπεζα κράτους μέλους –όπως στην περίπτωση της κύριας δίκης– για την εξυγίανση πιστωτικού ιδρύματος, μεταξύ των οποίων η αναστολή πληρωμών, όπως προβλέπεται ειδικότερα στο άρθρο 2, έβδομη περίπτωση, της οδηγίας 2001/24/EK ⁽³⁾, συνιστούν αδικαιολόγητη και δυσανάλογη προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας των καταθετών, εγείροντας ζήτημα εξωσυμβατικής ευθύνης για ζημίες που προκαλούνται λόγω παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης, καθόσον το δικαιο του συγκεκριμένου κράτους μέλους προβλέπει, στο άρθρο 116, παράγραφος 5, του νόμου περί πιστωτικών ιδρυμάτων, και στα άρθρα 4, παράγραφος 2, σημείο 1, και 94, παράγραφος 1, σημείο 4, του νόμου περί αφερεγγυότητας τραπεζών, ότι κατά τον χρόνο εφαρμογής των μέτρων υπολογίζονται συμβατικοί τόκοι και ότι οι απαιτήσεις που υπερβαίνουν το εγγυημένο ποσό των καταθέσεων ικανοποιούνται στο πλαίσιο της κοινής διαδικασίας αφερεγγυότητας, καθώς και ότι είναι δυνατή η καταβολή τόκων;

Γ) οι προβλεπόμενες από το εθνικό δικαιο κράτους μέλους προϋποθέσεις για τη θεμελίωση εξωσυμβατικής ευθύνης για ζημίες προκληθείσες από πράξη ή παράλειψη της κεντρικής τράπεζας κράτους μέλους κατά την ενάσκηση προληπτικής εποπτείας επιπίπτουσας στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 65, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΣΛΕΕ, δεν επιτρέπεται να αντιβαίνουν στις προϋποθέσεις και τις βασικές αρχές που διέπουν την εν λόγω ευθύνη κατά το δικαιο της Ένωσης, και συγκεκριμένα στην αρχή της αυτοτέλειας της αγωγής αποζημιώσεως έναντι της προσφυγής ακυρώσεως και της διαπιστώσεως περί του μη επιτρεπτού προϋποθέσεως του εθνικού δικαίου η οποία απαιτεί να έχει ακυρωθεί προηγουμένως η πράξη ή παράλειψη για την οποία ζητείται αποζημίωση, στην αρχή του μη επιτρεπτού προϋποθέσεως του εθνικού δικαίου κατά την οποία απαιτείται υπαιτιότητα των δημοσίων αρχών ή υπαλλήλων εξαιτίας της συμπεριφοράς των οποίων ζητείται η αποζημίωση, καθώς και στην προϋπόθεση ότι, επί αγωγής αποζημιώσεως για υλική ζημία, ο ενάγων θα πρέπει να έχει υποστεί πραγματική και βέβαια ζημία κατά τον χρόνο ασκήσεως της αγωγής;

Δ) βάσει της αρχής του ενωσιακού δικαίου περί αυτοτέλειας της αγωγής αποζημιώσεως έναντι της προσφυγής ακυρώσεως πρέπει να πληρούται η προϋπόθεση του παράνομου χαρακτήρα της εκάστοτε συμπεριφοράς της δημόσιας αρχής, η οποία ισοδυναμεί με την προϋπόθεση του εθνικού δικαίου κατά την οποία πρέπει να ακυρωθεί η πράξη ή παράλειψη εξαιτίας της οποίας ζητείται αποζημίωση, ήτοι τα μέτρα εξυγιάνσεως πιστωτικού ιδρύματος, λαμβανομένου υπόψη ότι:

- τα εν λόγω μέτρα δεν απευθύνονται στην ενάγουσα, η οποία είναι καταθέτης σε πιστωτικό ίδρυμα, σύμφωνα δε με την εθνική νομοθεσία και νομολογία ο καταθέτης δεν δύναται να αιτηθεί την ακύρωση των αποφάσεων με τις οποίες διατάχθηκαν τα εν λόγω μέτρα, και οι οποίες έχουν καταστεί απρόσβλητες ,
- το δικαιο της Ένωσης, ειδικότερα δε εν προκειμένω η οδηγία 2001/24/EK, δεν επιβάλλει ρητώς στα κράτη μέλη να παρέχουν σε όλους τους πιστωτές τη δυνατότητα προσβολής του κύρους των μέτρων εποπτείας,
- το δικαιο του κράτους μέλους δεν προβλέπει εξωσυμβατική ευθύνη για ζημίες οι οποίες προκλήθηκαν από σύνομη συμπεριφορά της δημόσιας αρχής ή των υπαλλήλων της;

Ε) Αν ερμηνευτικώς κριθεί ότι, υπό τις περιστάσεις της κύριας δίκης δεν ισχύει η προϋπόθεση του παράνομου χαρακτήρα της εκάστοτε συμπεριφοράς της δημόσιας αρχής, εφαρμόζονται επί αγωγών αποζημιώσεως καταθετών πιστωτικού ιδρύματος λόγω πράξεων ή παραλείψεων της κεντρικής τράπεζας κράτους μέλους, ιδίως όσον αφορά την καταβολή τόκων λόγω μη εμπρόθεσμης καταβολής εγγυημένων καταθέσεων καθώς και του ποσού των καταθέσεων που υπερβαίνει το εγγυημένο ποσό, ως αποζημίωση λόγω παραβάσεως των άρθρων 63 έως 65 και 120, παράγραφος 3, ΣΕΕ, και του άρθρου 17 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι αναγνωρισθείσες από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προϋποθέσεις της εξωσυμβατικής ευθύνης και ιδίως

- για ζημίες οι οποίες προκλήθηκαν από σύνομη συμπεριφορά δημόσιας αρχής, οι τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις της υπάρξεως πραγματικής ζημίας, της υπάρξεως αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της εν λόγω ζημίας και της αντίστοιχης συμπεριφοράς, καθώς και της υπάρξεως ασυνήθους και ειδικής ζημίας, ιδίως όταν πρόκειται για αγωγή για την καταβολή τόκων λόγω μη εμπρόθεσμης καταβολής των εγγυημένων καταθέσεων, ή
- στο πεδίο της οικονομικής πολιτικής, η προϋπόθεση της «κατάφωρης παραβάσεως κανόνα δικαίου υπέρτερης τυπικής ισχύος ο οποίος προστατεύει τους ιδιώτες», ιδίως όταν πρόκειται για αγωγή καταθέτη περί καταβολής, εν είδει αποζημιώσεως, ποσού καταθέσεων πέραν του εγγυημένου ποσού, επί της οποίας εφαρμόζεται η προβλεπόμενη από το εθνικό δικαιο διαδικασία, λαμβανομένης υπόψη της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που διαθέτουν τα κράτη όσον αφορά το άρθρο 65, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΣΛΕΕ, και τη λήψη μέτρων κατά τις διατάξεις της οδηγίας 2001/24/EK και εφόσον οι περιστάσεις οι οποίες αφορούν το πιστωτικό ίδρυμα και τον προβάλλοντα την αξίωση αποζημιώσεως συνδέονται με ένα μόνο κράτος μέλος, πλην όμως για όλους τους καταθέτες ισχύουν οι ίδιες διατάξεις και η συνταγματική αρχή της ισότητας ενώπιον του νόμου;

4. Συνάγεται από την ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με τα άρθρα 1, σημείο 3, περίπτωση i, και 7, παράγραφος 6, της οδηγίας 94/19/EK, καθώς και από τη νομική εκτίμηση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Verinloet κ.λπ. (C-76/15, EU:C:2016:975, σκέψεις 82 έως 84), ότι το πεδίο εφαρμογής των διατάξεων της οδηγίας καταλαμβάνει καταθέτες

- των οποίων οι καταθέσεις δεν ήταν επιστρεπτές βάσει διατάξεων του νόμου ή συμβατικών όρων κατά το χρονικό διάστημα από την αναστολή των πληρωμών από το πιστωτικό ίδρυμα έως την ανάκληση της άδειας για τη διενέργεια τραπεζικών εργασιών, ο δε ενδιαφερόμενος καταθέτης δεν δήλωσε ότι ζητεί την επιστροφή των καταθέσεών του,
- οι οποίοι συνομολόγησαν ρήτρα που προβλέπει την καταβολή των καταθέσεων μέχρι του εγγυημένου ποσού κατά τη διαδικασία που ορίζει το δικαιο του κράτους μέλους ή και, πιο συγκεκριμένα, μετά την ανάκληση της άδειας του πιστωτικού ιδρύματος, η προϋπόθεση δε αυτή πληρούται, και
- όταν κατά το δικαιο του κράτους μέλους η εν λόγω ρήτρα της συμβάσεως καταθέσεως έχει ισχύ νόμου μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών;

Συνάγεται από τις διατάξεις της εν λόγω οδηγίας ή από άλλες διατάξεις του δικαίου της ΕΕ ότι το εθνικό δικαστήριο δεν επιτρέπεται να λάβει υπόψη μια τέτοια ρήτρα της συμβάσεως καταθέσεως και να εξετάσει την αγωγή καταθέτη για καταβολή τόκων, λόγω μη εμπρόθεσμης καταβολής εγγυημένων καταθέσεων σύμφωνα με τους όρους της σχετικής συμβάσεως, βάσει των προϋποθέσεων της εξωσυμβατικής ευθύνης για προκαλούμενες από παράβαση του ενωσιακού δικαίου ζημίες και βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 6, της οδηγίας 94/19/ΕΚ;

(¹) Κανονισμός (ΕΕ) 1093/2010 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 2010, σχετικά με τη σύσταση Ευρωπαϊκής Εποπτικής Αρχής (Ευρωπαϊκή Αρχή Τραπεζών), την τροποποίηση της απόφασης αριθ. 716/2009/ΕΚ και την κατάργηση της απόφασης 2009/78/ΕΚ της Επιτροπής (ΕΕ 2010, L 331, σ. 12).

(²) Οδηγία 94/19/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 1994, περί των συστημάτων εγγύησης των καταθέσεων (ΕΕ 1994, L 135, σ. 5).

(³) Οδηγία 2001/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Απριλίου 2001, για την εξυγίανση και την εκκαθάριση των πιστωτικών ιδρυμάτων (ΕΕ 2001, L 125, σ. 15)

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Conseil d'État (Γαλλία) στις 30 Ιουλίου 2018 — COPEBI SCA κατά Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

(Υπόθεση C-505/18)

(2018/C 364/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Conseil d'État

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα-αναιρεσείουσα: COPEBI SCA

Καθού-αναιρεσιβλητος: Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Έτερος διάδικος: Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει η απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής 2009/402/ΕΚ, της 28ης Ιανουαρίου 2009, σχετικά με τα «προγράμματα περιόδου εμπορίας» που έδωσε σε εφαρμογή η Γαλλία στον τομέα των οπωροκηπευτικών [C 29/05 (πρώην NN 57/05)] (¹) την έννοια ότι καλύπτει τις ενισχύσεις που καταβλήθηκαν από το office national interprofessionnel des fruits, des légumes et de l'horticulture (ONIFLHOR) (Εθνικό Διεπαγγελματικό Γραφείο οπωροκηπευτικών και φυτοκομίας) στην comité économique agricole du bigarreau d'industrie (CEBI) (γεωργική οικονομική επιτροπή για τα κεράσια ποικιλίας bigarreau για βιομηχανική χρήση) και χορηγήθηκαν στους παραγωγούς κερασιών της ποικιλίας bigarreau για βιομηχανική χρήση από τις ομάδες παραγωγών που είναι μέλη της επιτροπής αυτής, ενώ η CEBI δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των οκτώ γεωργικών οικονομικών επιτροπών που μνημονεύονται στο σημείο 15 της απόφασης της Επιτροπής και οι επίμαχες ενισχύσεις, σε αντίθεση με τον μηχανισμό χρηματοδότησης που περιγράφεται στα σημεία 24 έως 28 της εν λόγω απόφασης, χρηματοδοτούνταν αποκλειστικά από επιχορηγήσεις του ONIFLHOR, και όχι συγχρόνως και από εθελοντικές εισφορές των παραγωγών, που ονομάζονται «επαγγελματικά μερίδια»;

(¹) ΕΕ L 127, σ. 11.